

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ আচল সংস্কাৰ হৈছে পবিত্ৰতা, তোমালোক ৰাৱণৰ সংগত আহি পতিত হৈ গ'ল, এতিয়া আকৌ পাৱন হৈ পাৱন সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব লাগিব"

প্ৰশ্ন: অশান্তিৰ কাৰণ আৰু ইয়াৰ প্ৰতিকাৰ কি?

উত্তৰ: অশান্তিৰ কাৰণ হৈছে অপবিত্ৰতা। এতিয়া ভগৱান পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰা যে আমি পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টি গঢ়ি তুলিম, নিজৰ চিভিল আই (সুদৃষ্টি) ৰাখিম, ক্ৰিমিনেল (আসুৰিক) নহওঁ, তেতিয়া অশান্তি দূৰ হ'ব পাৰে। তোমালোক শান্তি স্থাপনাৰ নিমিত্ত হোৱা সন্তানে কেতিয়াও অশান্তি বিয়পাব নোৱাৰা। তোমালোক শান্ত হৈ থাকিব লাগে, মায়াৰ গোলাম হ'ব নালাগে।

ওঁম শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় যে গীতাৰ ভগৱানে গীতা শুনাৰে। এবাৰ শুনাই আকৌ গুচি যাব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে গীতাৰ ভগৱানৰ পৰা সেই গীতাৰ জ্ঞানেই শুনি আছা আৰু ৰাজযোগো শিকি আছা। তেওঁলোকেতো লিখি থোৱা গীতা পঢ়ি মুখস্থ কৰি লয় আকৌ মনুষ্যক শুনাই থাকে। তেওঁ আকৌ শৰীৰ এৰি পৰৱৰ্তী জন্মত সন্তান হ'লে তেতিয়াতো শুনাব নোৱাৰিব। এতিয়া পিতাই তোমালোকক গীতা শুনাই থাকে, যেতিয়ালৈকে তোমালোকে ৰাজত্ব প্ৰাপ্ত নকৰা। লৌকিক শিক্ষকেও পাঠ পঢ়াই থাকে। যেতিয়ালৈকে পাঠ সম্পূৰ্ণ নহয় তেতিয়ালৈকে শিকাই থাকে। পাঠ সম্পূৰ্ণ হৈ গ'লে আকৌ হৃদয় উপাৰ্জন কৰিবলৈ লাগি যায়। শিক্ষকৰ পৰা পঢ়ে, উপাৰ্জন কৰিলে, বুঢ়া হ'ল, শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে, আকৌ গৈ অন্য শৰীৰ লয়। তেওঁলোকে গীতা শুনায়, এতিয়া ইয়াৰ পৰা প্ৰাপ্তি কি হয়? এয়াতো কোনেও নাজানে। গীতা শুনাই আকৌ পৰৱৰ্তী জন্মত সন্তান হ'লে শুনাব নোৱাৰে। যেতিয়া ডাঙৰ হ'ব, বয়স্ক হ'ব, গীতাপাঠক হ'ব তেতিয়া আকৌ শুনাব। ইয়াত পিতা এবাৰে শান্তিধামৰ পৰা আহি পঢ়ায় আৰু গুচি যায়। পিতাই কয় - তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই মই নিজৰ ঘৰলৈ গুচি যাওঁ। যিসকলক পঢ়াওঁ তেওঁলোকে পুনৰ আহি নিজৰ প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। নিজৰ উপাৰ্জন কৰে, পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি ধাৰণা কৰি আকৌ গুচি যায়। ক'লে যায়? নতুন সৃষ্টিলৈ যায়। এই পঢ়া হৈছেই নতুন সৃষ্টিৰ বাবে। মনুষ্যইতো এইটো নাজানে যে পুৰণা সৃষ্টি শেষ হৈ আকৌ নতুন স্থাপনা হ'ব। তোমালোকে জানা যে আমি ৰাজযোগ শিকোঁৱেই নতুন সৃষ্টিৰ বাবে। পিছত এই পুৰণা সৃষ্টিও নাথাকিব, পুৰণা শৰীৰো নাথাকিব। আত্মাতো অবিনাশী হয়। আত্মাসকল পবিত্ৰ হৈ আকৌ পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ আহে। নতুন সৃষ্টি আছিল, য'ত দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। সেই নতুন সৃষ্টিৰ ৰচয়িতাজন ভগৱানেই হয়। তেওঁ এটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। কোনো দেৱতাৰ দ্বাৰা নকৰায়। দেৱতাতো ইয়াত নায়েই। তেন্তে নিশ্চয় কোনো মনুষ্যৰ দ্বাৰাই জ্ঞান দিব যি আকৌ দেৱতা হ'বগৈ। আকৌ সেই দেৱতাসকলেই পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছে। এইটো ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা - ভগৱানটো হৈছে নিৰাকাৰ যিয়ে নতুন সৃষ্টি ৰচে। এতিয়াতো হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। তোমালোকে সোধা - কলিয়ুগী পতিত হোৱা নে সত্যযুগী পাৱন হোৱা? কিন্তু বুজি নাপায়। এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক কয় - মই 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতেও তোমালোকক বুজাইছিলো। মই আহোঁৱেই তোমালোক সন্তানসকলক আধাকল্প সুখী কৰি তুলিবলৈ। আকৌ ৰাৱণ আহি তোমালোকক দুখী কৰে। এয়া সুখ-দুখৰ খেল হয়। কল্পৰ আয়ুস 5 হাজাৰ বছৰ হয়, তেন্তে আধা-আধা কৰিবলগীয়া নহয় জানো। ৰাৱণ ৰাজ্যত সকলো দেহ-অভিমানী বিকাৰী হৈ যায়। এই কথাবোৰো তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা, আগতে বুজি পোৱা নাছিল। কল্পই-কল্পই যিসকলে বুজে তেওঁলোকেই বুজি লয়। যিসকল দেৱতা হ'বলগীয়া নহয় তেওঁলোক নাহিবই। তোমালোকে দেৱতা ধৰ্মৰ কলম লগোৱা। যেতিয়া তেওঁলোক আসুৰী তমোপ্ৰধান হৈ পৰে তেতিয়া দৈৱী বৃক্ষৰ বুলি কোৱা নহ'ব। বৃক্ষও যেতিয়া নতুন আছিল তেতিয়া সতোপ্ৰধান আছিল। আমি তাৰ ডাল-পাত দেৱী-দেৱতা আছিলো তাৰ পিছত ৰজো, তমোত আহিলো, পুৰণা পতিত শূদ্ৰ হৈ গ'লো। পুৰণা জগতত পুৰণা মনুষ্যই থাকিব। পুৰণাক আকৌ নতুন কৰি তুলিবলগীয়া হয়। এতিয়া দেৱী-দেৱতা ধৰ্মই প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। পিতামহ কয় - যেতিয়াই ধৰ্মৰ গ্লানি হয়, তেন্তে সোধা হ'ব কোনটো ধৰ্মৰ গ্লানি হয়? নিশ্চয় ক'ব আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ, যিটো মই প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিলো। সেই ধৰ্মই প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। তাৰ সলনি অধৰ্ম হৈ গ'ল। তেন্তে যেতিয়া ধৰ্মতকৈ অধৰ্ম বৃদ্ধি হৈ যায়, তেতিয়া পিতা আহে। এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে ধৰ্মৰ বৃদ্ধি, ধৰ্মতো প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। বাকী অধৰ্মৰ বৃদ্ধি হ'ল। বৃদ্ধিতো সকলো ধৰ্মৰে হয়। এজন যীশুখ্ৰীষ্টৰ পৰা কিমান খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মৰ বৃদ্ধি হৈছে। বাকী দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। পতিত হোৱাৰ বাবে নিজেই গ্লানি কৰে। ধৰ্মৰ পৰা অধৰ্মও এটা ধৰ্মই হয়। বাকীতো সকলো ধৰ্ম ঠিকে চলি আছে। সকলোৱে নিজৰ- নিজৰ ধৰ্মত স্থিৰ হৈ থাকে। যি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম ৰাইচলেচ্ (নিৰ্বিকাৰী) আছিল,

সেয়া বিকাৰী হৈ গ'ল। মই পবিত্ৰ সৃষ্টি স্থাপনা কৰিছিলো আকৌ সেয়াই পুনৰ পতিত, শূদ্ৰ হৈ যায় অৰ্থাৎ সেই ধৰ্মৰ গ্লানি হৈ যায়। অপবিত্ৰ হ'লে নিজৰে গ্লানি কৰায়। বিকাৰত যোৱা বাবে পতিত হৈ যায়, নিজক দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। স্বৰ্গৰ সলনি হৈ নৰক হৈ গ'ল। গতিকে কোনোৱেই বাহ-বাহ (পাৱন) নাই। তোমালোক কিমান ছিঃ-ছিঃ পতিত হৈ গৈছে। পিতাই কয় - তোমালোকক বাহ-বাহ ফুল কৰি তুলিছিলো আকৌ ৰাৱণে তোমালোকক কাঁইট কৰি পেলালে। পাৱনৰ পৰা পতিত হৈ গ'ল। নিজৰ ধৰ্মৰে অৱস্থা চাব লাগে। আহানো কৰে যে আমাৰ অৱস্থা আহি চাওঁক, আমি কিমান পতিত হ'লো। আকৌ আমাক পাৱন কৰি তোলাক। পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তুলিবলৈ পিতা আহে তেন্তে পাৱন হ'ব লাগে। আনকো পাৱন কৰি তুলিব লাগে।

তোমালোক সন্তানসকলে নিজকে চোৱা যে মই সৰ্বগুণ সম্পন্ন হৈছোনে? মোৰ চাল-চলন দেৱতাৰ দৰে হয়নে? দেৱতাৰ ৰাজ্যততো বিশ্বত শান্তি আছিল। এতিয়া আকৌ তোমালোকক শিকাবলৈ আহিছোঁ - বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ স্থাপনা হ'ব। তেন্তে তোমালোকো শান্তি থাকিব লাগে। শান্ত হোৱাৰ উপায় শুনাও যে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক শান্ত হৈ, শান্তিধামলৈ গুচি যাবাৰ। কিছুমান সন্তানেতো শান্ত হৈ আনকো শান্তি থাকিবলৈ শিকায়। কোনোৱে অশান্তিৰ সৃষ্টি কৰি দিয়ে। নিজে অশান্ত হৈ থাকিলে আৰু আনকো অশান্ত কৰি দিব। শান্তিৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। ইয়ালৈ আহে শান্তি শিকিবৰ বাবে আকৌ ইয়াৰ পৰা গ'লে অশান্ত হৈ যায়। অশান্তি অপবিত্ৰতাৰ কাৰণেই হয়। ইয়ালৈ আহি প্ৰতিজ্ঞা কৰে - বাবা, মই আপোনাৰে হওঁ। আপোনাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী ল'ম। মই পবিত্ৰ হৈ থাকি আকৌ বিশ্বৰ মালিক নিশ্চয় হ'ম। আকৌ যেতিয়া ঘৰলৈ যায় তেতিয়া মায়াই ধুমুহাত লৈ আনে। যুদ্ধ নহয় জানো। তেতিয়া মায়াৰ গোলাম হৈ পতিত হ'ব বিচাৰে। অৱলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ তেওঁলোকেই কৰে যিয়ে প্ৰতিজ্ঞাও কৰে যে মই পবিত্ৰ হৈ থাকিম পিছত মায়াৰ প্ৰহাৰত সকলো প্ৰতিজ্ঞা পাহৰি যায়। ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে যে মই পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ম, মই চিভিল আই (সুদৃষ্টি) ৰাখিম, নিজৰ কুদৃষ্টি নাৰাখো, বিকাৰত নাযাওঁ, ক্ৰিমিনেল দৃষ্টি (কুদৃষ্টি) ত্যাগ কৰিম। তথাপিও মায়া ৰাৱণৰ ওচৰত হাৰি যায়। তেন্তে যিয়ে নিৰ্বিকাৰী হ'ব বিচাৰে, তেওঁলোকক বিৰক্ত কৰে সেইবাবে কোৱা হয় যে অৱলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হয়। পুৰুষতো বলৱান হয়, স্ত্ৰী নিৰ্বল হয়। যুদ্ধ আদিলৈও পুৰুষসকল যায় কাৰণ তেওঁলোক বলৱান হয়। স্ত্ৰী দুৰ্বল হয়। তেওঁলোকৰ কৰ্তব্যই বেলেগ, তেওঁলোকে ঘৰ চম্ভালে, সন্তান জন্ম দি সিহঁতৰ প্ৰতিপালন কৰে। এয়াও পিতাই বুজায় যে তাত এটাহে সন্তান হয় আৰু বিকাৰৰো নাম নাই। ইয়াততো সন্ধ্যাসীয়েও কেতিয়াবা-কেতিয়াবা কৈ দিয়ে যে এটা সন্তানটো নিশ্চয় হ'ব লাগে - ক্ৰিমিনেল দৃষ্টিৰ ঠগসকলে এনেকুৱা শিক্ষা দিয়ে। এতিয়া পিতাই কয় এই সময়ৰ সন্তান কি কামৰ হ'ব, যিহেতু বিনাশ সমাগত, সকলো শেষ হৈ যাব। মই আহিছোৱেই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ কৰাবলৈ। সেয়া হৈছে সন্ধ্যাসীসকলৰ কথা, তেওঁলোকেতো এই বিনাশৰ কথা নাজানেই। তোমালোকক বেহদৰ পিতাই বুজায় যে এতিয়া বিনাশ হ'ব। তোমালোকৰ সন্তান উত্তৰাধিকাৰী হ'ব নোৱাৰিব। তোমালোকে এনেকৈ ভাবা যে আমাৰ কুলৰ চিন থাকক কিন্তু পতিত সৃষ্টিৰ কোনো চিন নাথাকিবগৈ। তোমালোকে বুজা যে পাৱন সৃষ্টিৰ আছিলো, মনুষ্যইও স্মৰণ কৰে কিয়নো পাৱন সৃষ্টি হৈ গৈছে, যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। কিন্তু এতিয়া তমোপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে বুজিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ দৃষ্টিয়েই ক্ৰিমিনেল। ইয়াকে কোৱা হয় - ধৰ্মৰ গ্লানি। আদি সনাতন ধৰ্মত এনেকুৱা কথা নাথাকে। আহান কৰে পতিত-পাৱন আহক, আমি পতিত দুখী। পিতাই বুজায় - মই তোমালোকক পাৱন কৰি তুলিছিলো আকৌ মায়া ৰাৱণৰ কাৰণে তোমালোক পতিত হৈ গ'ল। এতিয়া আকৌ পাৱন হোৱা। পাৱন হওঁতে আকৌ মায়াৰ যুদ্ধ চলে। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছিল কিন্তু কলা মুখ কৰি দিলে তেন্তে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাব। পিতা আহে বগা (সুন্দৰ, পবিত্ৰ) কৰি তুলিবৰ বাবে। দেৱতাসকল যি বগা আছিল, তেওঁলোকেই কলা (কুপ্ৰী, অপবিত্ৰ) হৈ পৰিল। দেৱতাসকলৰে কলা শৰীৰ দেখুৱায়, যীশুখ্ৰীষ্ট, বুদ্ধ আদিক কেতিয়াবা কলা দেখিছানে? দেৱী-দেৱতাৰ চিত্ৰ কলা বনায়। যি সকলোৰে সংগতি দাতা পৰমপিতা পৰমাত্মা সকলোৰে পিতা হয়, যাক কোৱা হয় পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি মুক্ত কৰক, তেওঁ জানো কলা হ'ব পাৰে, তেওঁতো সৰ্বদা বগা আৰু পবিত্ৰ। কৃষ্ণইতো অন্য শৰীৰ লয় তথাপিও পবিত্ৰ নহয় জানো। মহান আত্মা বুলি দেৱতাসকলকে কোৱা হয়। কৃষ্ণতো হৈছে দেৱতা। এতিয়াতো হৈছে কলিয়ুগ, কলিয়ুগত মহান আত্মা ক'ৰ পৰা আহিব। শ্ৰীকৃষ্ণতো সত্যযুগৰ প্ৰথম ৰাজকুমাৰ আছিল। তেওঁৰ দৈৱীক গুণ আছিল। এতিয়াতো দেৱতা আদি কোনো নাই। সাধু সন্ত পবিত্ৰ হয় তথাপি পুনৰ্জন্ম বিকাৰৰ দ্বাৰাই লয়। আকৌ সন্ধ্যাস ধাৰণ কৰিবলগীয়া হয়। দেৱতাসকলতো চিৰ পবিত্ৰ হয়। ইয়াত হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণৰ 10টা মূৰ দেখুৱায় - 5 টা স্ত্ৰীৰ, 5 টা পুৰুষৰ। এয়াও বুজে যে 5 বিকাৰ প্ৰত্যেকৰে আছে, দেৱতাৰো আছে বুলিতো নকয়। সেয়াতো হয়েই সুখধাম। তাতো যদি ৰাৱণ থাকে তেন্তে দুখধাম হৈ গ'লহেঁতেন। মনুষ্যই ভাবে - দেৱতাসকলেও সন্তান জন্ম দিয়ে, তেওঁলোকোতো বিকাৰীয়ে হ'ল। তেওঁলোকে এইটো গমেই নাপায় যে দেৱতাসকলৰ মহিমাই কৰা হয় যে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, সেইবাবেতো তেওঁলোকৰ পূজা কৰা হয়। সন্ধ্যাসীসকলৰো মিশ্বন (অভিযান) আছে। কেৱল পুৰুষক সন্ধ্যাস কৰাই মিশ্বন বঢ়ায়। পিতাই

আকৌ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ নতুন মিশ্ৰন আৰম্ভ কৰে। যুগলকেই পবিত্ৰ কৰি তোলে। আকৌ তোমালোক গৈ দেৱতা হ'বগৈ। তোমালোক ইয়ালৈ সন্ধ্যাসী হ'বৰ বাবে অহা নাই। তোমালোকতো আহিছা বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ। তেওঁলোকতো আকৌ গৃহস্থত জন্ম লয়। আকৌ সংসাৰ ত্যাগ কৰি ওলাই যায়। তোমালোকৰ সংস্কাৰ হৈছেই পবিত্ৰতাৰ। এতিয়া অপবিত্ৰ হৈ পৰিলা আকৌ পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। পিতাই পবিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰম ৰচে। পবিত্ৰ সৃষ্টিক সত্যযুগ, পতিত সৃষ্টিক কলিযুগ বুলি কোৱা হয়। ইয়াত কিমান পাপ আত্মা আছে। সত্যযুগত এই কথাবোৰ নাথাকে। পিতাই কয় - যেতিয়াই ভাৰতত ধৰ্মৰ গ্লানি হয় অৰ্থাৎ দৈৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ লোকসকল পতিত হৈ যায়, তেতিয়া নিজৰে গ্লানি কৰে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক পাৱন কৰি তুলিছিলোঁ আকৌ তোমালোক পতিত হ'লা, কোনো কামৰ হৈ নাথাকিলা। যেতিয়া এনেকুৱা পতিত হৈ যোৱা তেতিয়া আকৌ পাৱন কৰি তুলিবলৈ মই আহিবলগীয়া হয়। এয়া হৈছে ড্ৰামাৰ চক্ৰ যি ঘূৰি থাকে। স্বৰ্গলৈ যাবৰ বাবে আকৌ দৈৱী গুণো লাগে। ক্ৰোধ থাকিব নালাগে। ক্ৰোধ আছে যদি তেওঁকো অসুখ বুলি ক'ব। বহুত শান্ত অৱস্থা লাগে। যদি ক্ৰোধ কৰা তেন্তে ক'ব এওঁৰ ক্ৰোধৰ ভূত আছে। যদি কোনোবা এটাও ভূত থাকে তেওঁ দেৱতা হ'ব নোৱাৰে। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'ব নোৱাৰে। দেৱতাতো হয়েই নিৰ্বিকাৰী যথা ৰজা-ৰাণী তথা প্ৰজা নিৰ্বিকাৰী হয়। ভগৱান পিতাহে আহি সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী কৰি তোলে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) পিতাৰ ওচৰত পবিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা সেই কাৰণে নিজক মায়াৰ প্ৰহাৰৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব লাগে। কেতিয়াও মায়াৰ গোলাম হ'ব নালাগে। এই প্ৰতিজ্ঞাক পাহৰিব নালাগে কিয়নো এতিয়া পাৱন সৃষ্টিলৈ যাব লাগিব।

(2) দেৱতা হ'বৰ বাবে অৱস্থা বহুত শান্ত কৰি তুলিব লাগে। কোনো ভূতক প্ৰৱেশ কৰিবলৈ দিব নালাগে। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: চেহেৰাৰ দ্বাৰা সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰাওঁতা সৰ্ব প্ৰাপ্তি সম্পন্ন হোৱা
সংগমযুগত তোমালোক ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলে বৰদান প্ৰাপ্ত কৰিছা, “সৰ্ব প্ৰাপ্তি সম্পন্ন হোৱা”। এনেকুৱা বৰদানী আত্মাই কষ্ট কৰিবলগীয়া নহয়। তেওঁলোকৰ চেহেৰাৰ জিলিকনিয়ে কয় যে এওঁলোকে কিবা পাইছে, এওঁলোক প্ৰাপ্তি স্বৰূপ আত্মা। কোনো-কোনো সন্তানৰ চেহেৰা দেখি মানুহে কয় যে উচ্চ লক্ষ্য, এওঁলোকে বহুত উচ্চ ত্যাগ কৰিছে। ত্যাগ দেখা পায় কিন্তু ভাগ্য দেখা নাপায়। যেতিয়া সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ নিচাত থাকি নিজৰ ভাগ্য প্ৰত্যক্ষ কৰাবা তেতিয়া সহজে আকৰ্ষিত হৈ আহিব।

স্লোগান: য'ত উৎসাহ-উদ্দীপনা আৰু একমতৰ সংগঠন আছে, ত'ত সফলতা সমাহীত হৈয়ে আছে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!